

2022. december 22., csütörtök – Lk 1,39–42

Magnificat...

A Magnificat gyönyörű hálaének, amelyet Mária akkor énekel, amikor áldott állapotban lévő rokonával, Erzsébettel találkozik. Ez olyan teljes és tökéletes, hogy hozzátenni nem lehet, és elvenni belőle, nem szabad.

„Magasztalja... ujjong... tekintetre méltatta... boldognak hirdet... Irgalma... Hatalmas dolgokat...”

Ha igazán végiggondoljuk, annyi minden és mindenki van az életünkben, akiért, és amiért hálát kellene mondanunk.

Köszönet, megbecsülés, hálaadás. Mindegy melyik szót használod, mind egyet jelent, az örömet.

Örülünk kéne és hálát adni, hogy vannak barátaink, családunk.

Örülni annak, hogy élünk, akár tetszik, akár nem.

De talán mégsem kéne feltétlen örülnünk, talán a hálának semmi köze az örömhöz.

Talán a hála csak annyit jelent, hogy felismerjük, mi az, amink van. Megköszönjük a győzelmeket.

Kéthelyi Marika, Budapest